

meele, et tema nüüd oma turva meeleselisele isale üht paremat eluforda võis walmistada ja pidi walmistama. Nuttu astus tema loopast välja. Väljas oli senni raske lõue-pilve tõusnud. Välist paistis ja mürin tärgatas torraga, marutuul puhus üle saare, raske vihm woolsas maha. Fosser pidi loopasse tagasi pugema, funni maru üle läinud oleks. Hirmuga mõtles tema oma ülisisa peale. Kuid a vältus hirmuwärin läbi tema feha, fui koduteele läinud ja selle uheti juure jõudnud oli, mille taga isa maja leidis! Majast ei olnud muud järel, kui tuumaw prügi-hunnit ja isa, waene isa, kes ennast ise aidata ei suutnud, oli langewa puru alla jäänud, oli ära põlenud. Järskus turwastuses ja ahastuses langes noor mees muru peale maha. Nüüd oli tema aina üksi maa peal ja teba waewas mõte, et tema oma leidust peites oma isat oli abi ja jättnud. Kuumas palves töötis tema oma südant Jumala poole, oma pattu kahjetsetes. Seal ei olnud jo sedagi, kellele tema oma ahastust oleks kurtat wchinud, fui lõikide nägija, kes aga fa lõikide siinitaja on.

See oli üks raske elu, mis nüüd algas. Üksi istus Fosser onnis, mida waewaga üles ehitnud, oma elu üle ja waabi mõistatawa pealsirja üle järel mõteldes. Tema rindus aga finnitas

ennast nõu, mitte wäida, lunni tema seda tästu, mida Rüdigeförgema juhatuseks pidas, ära mõistnud ja täitnud oleks. — Et tema ise selle pealsirja tähendust välja arvata ei suutnud, siis wööttis tema nõuks, oma waga ja targa föbra Ansgari juures juhatust otsida. Seslepärasf mat-tis tema loopa finni, siis lussa-waat sees oli, ja fui fewadel Embeni laupmehed jäsle senna tuliwad, siis müüs tema kõik omad loomad nendele, wööttis nature leitud luslast ja föritis suurele maale, Ansgarit otsima.

Pea oli Lökumi klooster leitud, aga wana munk oli suremae. Ansgar suulis lüss weel leitud wara saladust ja pealsirjasti kuulda, pidas fa kõiki Jumala juhatuseks, temal oli fa weel jöudu noorele mehele ära seletada, et õnne otsimine leitud wara mõistslikku tarvitamisti tähendab, aga fui tema teise sirja tähendust arwas leidnud olema ja seda oma silma läisimisega noorele mehele näitas, siis võis tema ainult weel ütelda: „Otsi neid . . .“. Heal walis, mokad liikusiwad weel tasafest; wana truuwi mehe silm kustus. Mõistatuse mõistimist oli tema teise ilma kaasa wötnud.

Kurva südamega saaties Fosser teda wiimasele rahu-paigale. Nüüd oli kõik nõuu otssas, wiimane nõuuandja oli lahkunud. Tema turwastus oli seda suurem, et tema wana munga silma wiimasest